

*Pirma dalis
Naujokas*

Mirabelė

Mirabelei sode maitinant gėles kaulais, prie jos priėjo dėdė Enochas.

Gėlės siūravo jai virš galvos, uostinėdamos orą. Mirabelė girdėjo, kaip girgžda stori it medžių kamienai jų stiebai ir tyliai čepsi žiedlapiai. Jauni sodinukai jau siekė du metrus. Dvelkė vėjas ir gėlių galvelės lingavo žvaigždėto dangaus fone. Mirabelė giliai įkvėpė. Oras buvo šiltas ir kvėpėjo žole. Ji žinojo, kad didžiajame name jai už nugaros kiti jau bunda po dienos miego.

Mėnulį uždengė šešėlis. Išgirdusi lengvą sparnų plazdenimą, Mirabelė nusišypsojo. Pasigirdo šlumštelėjimas.

– Labą vakarą, dėde Enochai.

Iš tamsos prie jos žengė aukšta žmogysta juodais drabužiais, už nugaros sudėti sparnai tirpo ore. Blyškiame veide ypač išsiskyrėnosis. Juodi it derva plaukai buvo prigludę prie galvos, tad aiškiai galėjai matyti plinkančius smilkinius. Enochas atrodė šiurpokai, bet jo akys žvelgė šiltai ir nuoširdžiai.

– Gerą vakarą, Mirabele. Kaip praėjo diena?

Mirabelė purkštelėjo.

– Buvo šviesu ir saulėta.

Enochas papurtė galvą.

– Negaliu pakešti.

Jis įkišo ranką į kibirą prie Mirabelės, ištraukė kaulą ir sviedė aukštyn. Viena gėlė staigiai palinko į priekį ir sugavo jį skrendantį. Kita šnypstelėjo, paskui nususuko ir vėl ėmė kinkuoti galva.

– Jos labai alkanos, – tarė Enochas.

– Jos visada alkanos, – atsakė Mirabelė.

– Kaip vaikai. Tie visada alkani. Arba kaip tavo dėdė Bertramas. Tik gėlės gal šiek tiek mandagesnės.

Mirabelė paėmė iš kibiro dar vieną kaulą. Ant jo buvo likę šiek tiek mėsos ir kremzlių. Mirabelė pavartė jį rankoje, apžiūrėjo. Enochas ją stebėjo.

– Tikiuosi, neketini pati jo graužti?

Mirabelė papurtė galvą. Ji niekada nesijausdavo alkana. Ne taip kaip kiti. Tie dažnai kalbėdavo apie alkį ir maistą, bet Mirabelė nelabai suprasdavo, ką tai reiškia. Ji niekada

nejuto noro valgyti. Be to, nemiegodavo – nei dieną, kaip mėgo kiti, nei naktį, kaip žmonės išoriniame pasaulyje.

Ji pakėlė kaulą ir kyštelėjo artimiausiai gėlei. Ši palenkė galvą.

– Mirabele, – įspėjamai ištare jos globėjas.

– Viskas gerai, – patikino ji.

Mirabelė šypsodamasi laukė. Gėlė lėtai nusilenkė. Ke-liolika jos giminaičių ištempė kaklus, lyg norėdamos geriau matyti, kas vyksta.

Priartėjusi prie Mirabelės rankos gėlė prasiskleidė ir gilumoje, kur žiedlapių pagrindas suaugęs su stiebu, išvydo kelias eiles aštrių dantukų. Mirabelė greitai švystelėjo kaulą. Gėlė pastvėrė jį ir, vis dar pasilenkusi prie Mirabelės, ėmė kramtyti. Mirabelė paglostė švelnius, bet standžius žiedlapius, ir gėlė, prigludusi jai prie skruosto, ėmė murkti. Kitos pasekė jos pavyzdžiu ir netrukus tylus murkimas jau sklido iš visų pusių. Mirabelė šyptelėjo.

– Ko norėjai, dėde?

Enochas stovėjo sukabinęs už nugaros rankas.

– Galbūt turiu naujienų, – atsakė jis ir sučiaupė lūpas, lyg mėgindamas sulaikyti šypsena.

Mirabelė suraukė kaktą.

– Kokių naujienų?

– Jau savaitės pradžioje viena Sfera man pasirodė įtartina. Regis, mano spėjimai pasitvirtino ir netrukus tapsime itin reto įvykio liudininkais.

– O ne! – šūktelėjo Mirabelė. Kaulas nejučia išsprūdo jai iš pirštų ir įkrito į kibirą. – kažkas atkeliauja?

Enochas pagaliau nusišypsojo.

– Naujokas? – cytelėjo Mirabelė.

– Naujokas, – linktelėjo Enochas.

Mirabelei kūnu nubėgo šiurpuliukai, ėmė daužytis širdis.

– Bet juk neturėjome naujoko nuo...

– Tu buvai paskutinė, – tarė Enochas.

– Reikia pranešti kitiems.

– Taip ir padaryk.

Mirabelė linktelėjo galva, vis dar negalėdama patikėti savo ausimis.

– Kuo greičiau sukvesiu visus į Šviesų menę.

Mirabelei žingsniuojant prie užpakalinių durų, Enochas sušuko:

– Tik nesakyk Paršeliui.

– Kodėl?

– Gali būti, kad jis jau ir taip žino. Šiaip ar taip, geriau jo per daug nejaudinti.

Mirabelė linktelėjo galva.

– O ką daryti su Keistu? Kažin kur jis?

Enochas truktelėjo pečiais.

– Bala žino.

Mirabelė parskuodė namo ir atsidūrė tamsioje, dulkinoje, nenaudojamoje virtuvėje su senu mediniu stalu viduryje. Spintelės buvo tuščios, durelės praviros, ant darbastalio stovėjo vienišas apdužęs dubenėlis.

Ant vienos spintelės kažkas sujudėjo. Pakėlus galvą Mirabelė pamatė į ją žiūrintį vienaakį varną. Šis kada panorėjęs atskrisdavo ir išskrisdavo, tarsi čia būtų jo namai.

Senas paukštis apipešiotomis plunksnomis sumirksėjo sveikąja

